

“Picasso en lletrA”

Short stories: + 13 years - Catalan

Terrats de Barcelona

Posa-hi les tardes de la meva infantesa. Rialles amb la Montserrat. I sense moure'ns del terrat, ens escapàvem amb el seu cavall de fusta. De la selva fins al desert passant pel mar. I de nit, quan el planeta se'ns feia petit, cavalcàvem d'estrella a estrella fins a l'últim racó de l'infinit.

Pablo,

els podries tu explicar
aquests vells somnis de navegants
resumits en un sol dibuix?

Parla-hi dels vespres de la meva adolescència. Carícies amb el Bernat. I sense moure'ns del terrat, volàvem amb els nostres dits porucs. Dels dos cossos fins al cel, passant per l'oceà. I de nit, quan l'univers se'ns feia petit, sota la llum d'una espelma queia l'últim petó. El més bonic.

Pablo,

sentiries l'escalfor
del terrat, una tarda d'agost
en parlar del meu jove cos?

Pinta-ho amb els colors de la meva maduresa. Mandres amb el meu gat. I sense moure'ns del terrat, parlem de les veïnes dels edificis del costat. De la Lola i la Isabel i també de la Pilar. I a mig matí, quan ens entra l'apetit, ens escapem del sol a pas de bastó. Sento que he envellit.

Pablo,

només una última cosa;
els meus terrats de Barcelona
són un xic blaus, i amarronats!

Ester Closa i Cortada

Terrats de Barcelona

Al terrat de l'edifici on vivia fa un temps la Judith, hi assajava un quartet de corda. No cada dia, només dilluns, dimecres i divendres. Això va ser abans que ens caséssim i vinguéssim a viure a aquesta urbanització deixada de la mà de Déu.

La Judith explica que el conjunt va estar una vegada a punt de provocar un seriós conflicte a la comunitat de veïns. L'origen del problema va ser la peça d'un compositor lituà que el quartet preparava per a una boda. Cada cop que el nois n'atacaven l'allegro, els televisors de l'escala començaven a saltar bojament d'un canal a l'altre. L'assumpte no hagués estat tan greu si no fos per què això acostumava a passar pels volts de les quatre, hora en què el capítol de "Devuélvame mi honra", serial de gran predicament entre una part del veïnat, arribava al seu punt culminant. En una tensa reunió, la comunitat es va escindir en dos bàndols: els qui exigien l'expulsió immediata del quartet, i els qui no creien necessària una mesura tan dràstica. El debat es va anar escalfant fins a esdevenir una batussa en tota regla, i només la intervenció de la senyora del segon segona va evitar la catàstrofe, en suggerir que un canvi en l'orientació c! ap on tocaven els músics podria resoldre la qüestió. Des de llavors, el quartet assajava cap a l'oest.

A la Judith li agrada viure en aquest aïllament. Però jo necessito un quartet de corda al terrat.

Patricia Pardo Tràfach

L'ofrena

Bata i Mbini, els dos guerrers guepard, seguien adornant l'altar on la donzella es recargolava en un èxtasi frenètic. Després que el bruixot encengués l'encens aromàtic, només calia posar els crisantems, helicònies i pèndules, al voltant de la verge. La cerimònia era meticulosa en els aspectes formals. Calia crear el clima adient per aconseguir el resultat desitjat.

En el cercle exterior, les vídues entonaven els càntics que farien possible l'arribada del déu tortuga. La lluna plena, jugava a amagar-se entre uns núvols espessos i foscos. L'oli cremava en les torxes, creant ombres ominoses. Llengües de foc saltaven en espurnes de vius colors. El cap de tribu descansava sobre l'antic tron, format pels cranis dels odiats enemics. Als seus peus, les joves concubines, la majoria prenyades, picaven de mans a un ritme hipnòtic i lent. Sonaven tambors amb el brunzit d'un milió d'abelles.

Tretze joves emmascarats amb pintures de guerra i llances, avançaven en filera, cap la pira de fusta, amb petits salts, esbufegant. De cop es van girar, colpejant-se el pit amb l'arma. Els tambors van callar i el silenci és va fer a la clariana. La selva va quedar en

silenci. L'ocell de foc, va entonar el seu crit de mort. Un tro va ressonar en la distancia, i la terra tremolava al pas d'una bestia immensa, que avançava de manera lenta però infatigable. Tots van mirar a la noia del sacrifici. Ella va parlar amb veu tremolosa. - R'kta, arriba el déu tortuga!.

Sergi Garcia Oset

Mare estimada

Aquí tens el retrat que et vaig prometre. Ja et vaig dir que m'aplicaria en l'estudi de les tècniques clàssiques i que aprendria a dibuixar i a pintar a la manera dels Grans. I ho he fet. Deixa'm dir-te, però, que el que bull dins meu em demana pintar d'una altra forma. Tu ets bonica i dolça i així ho he volgut mostrar. Però en el meu cap hi tinc altres imatges que lluiten per escapar-se cap a la tela. I les he de deixar marxar. Dignes al pare que no s'enfadi, que no menyspreu el que ell m'ha ensenyat. Com podria? Però em resisteixo a contenir el que sento perquè això m'acabaria destruint. Els colors amb els que veig el món em diuen que avui és blau i que demà pot ser rosa. El moviment de les noies que baixen cap a la Ribera els fa rodar els vestits i la meva imaginació esmicola les cares en mil angles impossibles. Les tertúlies de cafè a les què encara no puc anar em conviden tot dient-me aturat i dibuixa'ns. I jo les copsaria de pressa amb ! el carbonet impacient. Si pogués. Algun dia hauré de marxar, ho sé. Per buscar lluny d'aquí el que ja he trobat. Per compondre amb altres les peces d'un trencaclosques que no vull que encaixi del tot. He volgut fer el teu retrat sense tenir-te de model, per veure si seré capaç de recordar-ne cada detall quan no estigui al teu costat. No pateixis per mi. No deixis que m'aturin el vol. Dóna les gràcies al pare de part meva. Algun dia ho entendre.

Pablo

Anna Tarrach i Colls

El Terrat

Detesto els contes nostàlgics, aquells que desgranen anècdotes de temps esgrogueïts, vivències conservades en el formol de la memòria, amb protagonistes d'infanteses idíl·liques, guarnides de trapelleres que amaguen fets terribles sota un vel d'innocència. Ara seré l'heroi d'una d'aquestes històries abominables. Esteu previnguts. Aquella tarda el pare m'havia castigat, tancant-me a la meua habitació. La finestra de la cambra s'obria a una panoràmica de teulades i terrats que barrejaven tons grisos i ocres. Des d'allí la vaig veure per primer cop, estenent la roba que duia en un cove. El vent- el meu aliat- li arrapava la brusa als pits, li volejava la faldilla fins al

genoll,i m'acostava l'olor de les seves aixelles quan alçava els braços per pinçar els llençols amb les agulles. Era la minyona dels Vidal: cabells rossos subjectats en un monyo, llavis molsuts, mirada blava. Complia els horaris amb exactitud,i jo sempre l'esperava tant si pujava a estendre com si venia a arreplegar la roba seca. Durant moltes setmanes vaig espiar-la, extasiat, feliç. Fins que una nit van desvetllar-me uns roncs inquietants. En un racó del terrat ella gemegava sota les escomeses d'unes natges peludes. En acabar les convulsions, el noi va incorporar-se, tentinejant: vaig reconèixer a Vidal fill. Abatut, decidit a venjar aquella infidelitat, vaig fer circular rumors. Va esclatar l'escàndol. Els Vidal van prendre les mesures pertinents: mai més no vaig veure la meva minyona.

Jordi Masó Rahola

Short stories: + de 13 years – Spanish

Pintor trabajando

Estimado Joan:

En respuesta a tu carta, te escribo unas líneas para contarte algo más de lo que te mencioné en el café con respecto a la obra que tengo actualmente entre manos.

Barcelona tiene dos mares. Uno ya lo conoces: ese Mediterráneo que noche y día lame la tierra que pisamos. El otro son esa infinidad de terrazas que se vislumbran desde mi buhardilla. Y si bien ambos son bellos desde la superficie, ocultan sus tesoros en las profundidades.

Estoy pintando un mar estático repleto de remordimientos grises, aparentemente vacío aunque rebosante de vida en sus profundidades. Esa Barcelona en la que, como siempre, lo más bello es lo que no se ve.

Juan José Piñeiro Santos

Retrato de la madre del artista

Querido Pablo:

Hace unos días bajé hasta el puerto. Todavía toso frecuentemente, pero la fiebre ha desaparecido y el doctor me ha recomendado dar pequeños paseos. En esta época el muelle aún esta vacío y silencioso, sólo se puede ver trabajar a los pescadores cargando y descargando barcos. Después de haber estado meses enferma, me siento un poco confundida cuando contemplo el discurrir de la vida diaria. Ayer, estando yo

sentada en un banco, una señora algo pintoresca se sentó a mi lado. Dijo conocerte y sabía que yo era tu madre. ¡Hay que ver cómo pintaba aquel joven!, exclamó entusiasmada y yo asentí. Tenía la tez oscura, el pelo enmarañado y sujetaba una bolsa repleta de sobras de pescado. Me dijo con los ojos inmóviles mirando al mar que eran para su gato. Lo sorprendente fue que su gato llevaba más de tres meses desaparecido. Me explicó que salió como siempre por la ventana de casa un día que el mar estaba embravecido y desde entonces no había regresado. Ella continuaba poniéndole su ración de pescado en la azotea. ¡Que extraña mujer, hijo! De su figura brotaba una profunda soledad. Estimado, tú siempre me has hablado de la soledad de los creadores y su grandeza. Pero yo no consigo percibir la majestuosidad de este sentimiento y en esta casa, como en el interior de aquella mujer, ésta crece cada día más, y las horas se llenan de melancolía como el comienzo de esta primavera. Se despide esperando que sea por poco tiempo. Tu madre María.

Mònica Sánchez Pérez

Pintor trabajando

Es tan bonita...

Me da miedo dejarme cualquier detalle.

Lleva esos pendientes tan bonitos que le regalé...

Ahora cojo el pincel más fino para repasar su frente, la nariz, la barbilla...

Huy, se ha movido un poco, me mira y sonrío.

De repente una felicidad inmensa recorre mi pecho.

Claudia Comino

Azoteas de Barcelona

Llevo encima el cesto de la ropa de la lavadora. Pesa como un muerto, sinceramente. Hay tal cantidad dentro que no puedo ver por dónde camino, y de cada dos escalones que subo para ir a la azotea me tropiezo con uno. Por fin estoy arriba. Dejo el cesto en el suelo, saco las llaves del bolsillo. Abro. Cojo el cubo y salgo. La puerta es tan baja que al pasar con el cubo se me cae la mitad de ropa al suelo y luego me doy un golpe en la cabeza por no haber calculado bien. Me agacho, cojo la ropa y me dirijo hacia el que se supone que es mi alambre para tenderla. Mientras tiendo la ropa me doy cuenta de que uno de mis calcetines tiene una mancha de un color grisáceo. Vale, este no es mi día. He colgado una pieza de ropa justo en el sitio donde antes una de las palomas de la ciudad ha hecho sus necesidades encima. Lo descuelgo y sigo tendiendo

el resto de la ropa. Cuando ya no queda nada más, pongo el calcetín sucio en el cesto y camino de vuelta a la puerta. No me he dado cuenta, pero el viento ha hecho que uno de los “alambres-tendedero” de mis vecinos se descuelgue, y, cómo no, me tropiezo con él y me caigo. El cesto se parte por la mitad y el calcetín queda tendido en el suelo. Me levanto deprisa lleno de rabia. Cuando quiero sacar un grito para desestresarme, mi vista se cruza con ellas: las mismas azoteas con los mismos alambres de los edificios vecinos de mi misma ciudad.

No tengo un mal día, lo malo es la monotonía.

Carlota López van de Logt

Short stories: + de 13 years – English

It's a narrow street, crowded with crestfallen and doleful people going towards the cathedral. They want to give the deceased his final goodbye in front of God, and their sons.

All of them seem confused.

Maybe they didn't know the person who is lying in the coffin...

I think I'm the only one that is serene, calmed. I'm not going to cry; I can't.

If I could, I would say (tell them): don't cry, it's not as sad as it may seem.

Days ago I planned a trip to the bowels of the earth. At that moment, I didn't know exactly where I was going, so I asked my wife if she could make the preparations. And she nodded mourning.

Don't be sad, I feel it can be an interesting experience, for all the eternity.

The only just one thing I feel sorry about, is the manner I'm saying goodbye.

-Beyond here lies nothing, and me

Aroa Monterde Altaba

Short stories: - 13 years - Catalan

“Pintor treballant”

Diari de l'autoretrat de Picasso

- 1r dia:

- Encara sóc tot blanc i Picasso no sap com començar.

Ei! Picasso! Vull que comencis a pintar-me.

- No se com.

- Fes servir la teva imaginació, que en tens molta.

En Picasso es va inspirar i començà a pintar.

- 2n dia:

- Picasso, com és que sóc tot blanc encara?

Hauries de posar més colors, apart del blanc, a la paleta.

- Quins?

- Colors vius i alegres.

Al teu voltant no és tot blanc, sinó que hi ha vermells atrevits, negres penetrants, verds fulla, blaus enyorats...

- 3r dia:

- Començo a estar més acolorit i sóc més feliç.

- Tinc la sensació que ja començo a veure per on haig d'anar.

- Jo també ho veig.

- 4rt dia:

- Ja tinc més forma i més detalls dels que tenia.

M'agrada més que no pas abans.

- A mi també m'agrada més.

Ara només falten els detalls finals i alguns retocs.

- 5è dia:

- Ja estàs acabat, com et veus?

- Bé...No m'assemblo gaire a tu!

- Ets jo, però de forma surrealista.

- Si tu ho dius...D'acord!

- 6è dia:

Unes persones del Museu d'Art van veure el quadre per la finestra i varen trucar a la porta...

- Aquest quadre és fantàstic!

És vostè el pintor?

- Sí.
- Com es diu?
- Picasso.
- Podríem ensenyar-ho al responsable del Museu, i el podríem exposar, amb el seu permís, es clar.
- No tinc cap inconvenient.

Anna Juan Font

Terrats de Barcelona

Un dia plujós, quan els núvols havien envaït el cel pels carrers de Barcelona no hi havia cap ànima. Picasso mai havia estat tant avorrit, no tenia res a pintar.

La seva dona li donava idees per entretenir-se: Jugar a un joc de taula, quedar amb els amics i prendre unes copes. Ell seguia dient que no insistís no valia la pena. Al final Picasso va decidir pintar un quadre de tot aquell avorriment, va pujar a la terrassa de casa seva junt amb un tros de tela, un cavallet i oli. Li va quedar un quadre extraordinari. Li va dir a la seva dona que no li ensenyés a ningú però ja era massa tard. Al cap d'una setmana ja estava en un museu.

Jang Agut Marín

Terrats de Barcelona

Un bon dia, pels terrats de Barcelona, una nena que es deia Maria va veure a dos gats que parlaven en el nostre idioma. La Maria al veure'ls va cridar!

-Com pot ser! Dos gats que parlen.

-Sí, són gats. Que no tenim dret a parlar nosaltres? e h? - va dir un dels gats.

-No, no, no és això, és que mai he vist gats que parlen- va dir ella

-Doncs acostuma't. Entens? - va dir l'altre gat.

Quan van acabar de parlar els gats s'en van anar. La Maria va tenir tanta curiositat per saber on anaven, que va arrencar a correr darrere d'ells. Seguin i reseguin els gats va trobar una casa que estava abandonada; dins de la casa hi havia un munt de gats que cantaven i feien saltirons. La Maria va fer una colla d'amics però clar, eren gats i la mare de la Maria no li agradaven gens, així doncs que cada dia terrat per terrat, d'amagat, la Maria va saltant i així va a parar amb la seva colla de companys.

Carla Martin Giraldo

Pintor treballant

Hi havia una vegada el Picasso que estava pensant i s'avorria, llavors va pensar que es podia dibuixar a ell mateix passejant pels carrers de Barcelona. En aquesta obra li va posar "Picasso pels carrers de Barcelona", després se'l va penjar a la seva habitació i cada vegada que el mirava li donava alegria perquè els colors eren els colors de l'alegria. Llavors va decidir dibuixar el mateix però amb els colors de la tristesa. Cada vegada que Picasso mirava aquell quadre li donava tristesa i llavors li agradava mirar molt més l'altre perquè no li agradava estar trist, li agradava estar content. Després d'una hora va decidir dibuixar un altre quadre que li dones alegria, va dibuixar a moltes fruites de molts colors i en aquesta obra li va posar "El fruiter".

Tanit Leiva Masip

Short stories: - 13 years - Spanish

La madre del artista

Sueños vs. realidad

Despertó sobresaltada en medio de la noche, había tenido una pesadilla terrible. Estaba sudorosa y no podía alejar de su mente todas aquellas horribles imágenes.

Ya no podría conciliar el sueño y permanecería despierta toda la noche. Pero cuando su cabeza tocó la almohada se dio cuenta de que en realidad no se había despertado, seguía soñando que soñaba.

¡Es tan difícil distinguir el sueño de la realidad!

Alba Martínez Tallada
